

Maailman ystävä

Friend of the World

by Gary Ritter | July 8, 2022

Jaakob, Jeesuksen velipuoli, ei pyytele anteeksi tuomitessaan niitä, jotka rakastavat maailmaa ja elävät mieluummin täällä kuin Jumalan läsnäolossa. Jakeessa Jaakob 4:4 hän sanoo:

*Te avionrikkokat, ettekö tiedä, että maailman ystävyys on vihollisuutta Jumalaa vastaan?
Joka siis tahtoo olla maailman ystävä, siitä tulee Jumalan vihollinen.*

Kuka on maailman ystävä sen valossa, mitä Jaakob sanoo? On selvää: hän on Jumalan vihollinen.

Miksi näin on? Apostoli kertoo meille 1.Joh. 2:15:

Älkää rakastako maailmaa älkääkään sitä, mikä maailmassa on. Jos joku maailmaa rakastaa, niin Isän rakkaus ei ole hänessä.

Mitä on Isän rakkaus? Johannes kertoo meille edelleen 1.Joh. 2:16-17:

Sillä kaikki, mikä maailmassa on, lihan himo, silmäin pyyntö ja elämän korskeus, se ei ole Isästä, vaan maailmasta. Ja maailma katoaa ja sen himo; mutta joka tekee Jumalan tahdon, se pysyy iankaikkisesti.

Isän rakkaus on Jumalan tahto, joka vaikuttaa ihmisessä. Tällainen ihminen on vastakohta sellaiselle, jossa maailma vaikuttaa ja joka elää lihan halujen mukaan, osoittaen himoa ja ylpeyttä.

Jumalan vihollinen on siis sellainen, joka hylkää lupauksen Jumalan valtakunnasta ja sen sijaan elää mieluummin tässä maailmassa. Itseasiassa Johanneksen mukaan tällainen henkilö ei tule nauttimaan Jumalan läsnäolosta tulevassa maailmassa, jos hän päättää syleillä maailmaa sellaisena kuin se tänä päivänä on. Tämä tarkoittaa sitä, että hän ei pelkää eikä kunnioita Herraa. Hänellä ei myöskään ole mitään tunnonvaivoja palvoa Jumalan sijasta jotakin muuta valitsemaansa jumaluutta. Lisäksi tällainen henkilö ajan mittaan hylkää Pyhän Hengen äänen, joka vaikuttaa hänen omassatunnossaan - se on kirjaimellisesti poltinraudalla merkitty niin, ettei hän voi kuulla, mitä Herra voisi puhua hänelle. Näin eläminen saa hänen moraalinsa romahtamaan, koska hänellä ei ole muuta vanhurskauden mittapuuta kuin oma virheellinen, syntinen ajattelunsa.

Tällaisen ihmisen sydän kovettuu ja muuttuu lopulta tunteettomaksi, peräänantamattomaksi kiveksi.

Ongelma on seuraava. Jaakob kirjoittaa kirjeessään juutalaisille veljille Kristuksessa ("kahdelletoista hajalla asuvalle sukukunnalle." - Jk. 1:1) - ei uskottomille. Jos Jaakob, Johannes tai Paavali varoittaa jossakin kirjeessään seurakuntaa eli Jeesukseen Kristukseen uskovia jostakin asiasta, se tarkoittaa yleensä sitä, että joku on sitoutunut sellaiseen menoon, josta on varoitettava. Heidän tarkoituksensa on herättää heidät huomaamaan heidän keskuudessaan oleva vaara ja nuhdella heidän vaellustaan Jumalan kanssa.

Katso Jaakobia. Hän kutsuu ihmisiä seurakunnassa avionrikkojiksi eikä syyttä. Niissä, joille hän kirjoitti oli niitä, jotka elivät maailmallisesti. Johannes rakentaa tämän päälle huonolla uutisella, että ne, jotka elävät maailmalle, eivät ole Jumalan ystäviä - itseasiassa he tuskin ovat edes pelastuneita. Jos kuitenkin jotkut pelastuneet harjoittavat Jumalan asemesta maailman rakastamista, niin mitkä ovat seuraukset?

Minun osaltani tämä on täyttä spekulatiota, mutta voisiko yleisesti ottaen olla niin, että niillä, jotka rakastavat Jumalaa enemmän kuin maailmaa, on Tempauksen suhteen pre-Trib-näkökulma? Teoriassa, eikö meillä, jotka odotamme innokkaasti Kristuksen pian tapahtuvaa paluuta pilvissä, pitäisi olla suurempi halu miellyttää Jumalaa, koska emme halua tulla köykäisiksi havaituiksi, kun Hän palaa? Tykkään esittää seuraavan kysymyksen puhuessani ryhmille tästä aiheesta: "Haluaisitko olla tekemässä TÄTÄ (jotakin SELLAISTA, joka ei ehkä ole Jumalaa kunnioittavaa), kun Tempaus tapahtuu? Haluaisitko kohdata Hänet heti sen jälkeen, kun olet ryhtynyt tällaiseen syntiseen tekoon?"

Kääntäen, etkö uskokin, että joku, joka ei usko ennen vihaa tapahtuvaan Tempaukseen, ei olisi ihan yhtä huolissaan siitä, että elää joka päivä Herralle, koska hän ei odota Jeesuksen tulevan pian ja näin ollen päättelee, että on vielä paljon aikaa panna asiat kuntoon? Luulen, että tämä saattaa olla ihmisluonnosta johtuva seuraus. Monet meistä tykkäävät viivytellä. Tällä ajattelutavalla pelastuneella on runsaasti aikaa, ennenkuin hän seisoo Jumalan edessä tuomiolla teoistaan, tai tehdä ratkaisu pelastuksen suhteen, jos ei ole uskossa.

Sovella tämä sitten siihen, miten me toimimme maailmassa näinä viimeisinä päivinä. Tunnen henkilökohtaisesti useita kaltaisiani ihmisiä: Olen niin kyllästynyt maailmaan ja sen kauhistuksiin, että olen yksinkertaisesti valmis siihen, että Jumala ottaa minut pois täältä. Teen kaikkeni yrittäessäni elää Jumalalle ja pitää Hänet mielessäni koko päivän, mietiskelen Hänen hyvyyttään ja paneudun valtakunnan työhön. Silti tämä maailma on tullut minulle yhä vieraammaksi. En halua olla missään tekemisissä sen kanssa. Olen valmis menemään kotiin. Edelleen, olen tietoinen muista, jotka ajattelevat näin - mutta meitä näyttää olevan huolestuttavan vähän.

Toisaalta varsinkin ne, joilla on muita uskomuksia kuin pre-Trib-tempaus, yrittävät joko korjata maailmaa, tai vain valmistautuvat kestäämään tulevan myrskyn. Jos kuulet monien tällaisten

ihmisten puhuvan tulevaisuudesta, he puhuvat tulevasta sukupolvista ja siitä, kuinka heidän työnsä vaikuttaa heidän lapsiinsa ja yhteiskuntaan tulevaisuudessa. Jos he viittaavat siihen, että maailmassa alati läsnä oleva paha saattaa pian huipentua, he aitaavat aina sanansa.

Minun kaltaiseni ihmiset sanovat jotain sellaista kuin: "Tempaus on lähellä. Kaikki ajan merkit julistavat, että Jeesus temmaisee meidät pian tästä vihamielisestä, vieraasta maailmasta. Ahdistus on melkein päällämme ja kaikki mekanismit Saatanan suunnitelmien toteuttamiseksi ovat jo käytettävissä."

He voivat jaaritella tähän tapaan: "Herra tulee takaisin, mutta emme vain tiedä milloin. Siihen voi mennä sata vuotta, joten meidän on jatkettava työtä maailman parantamiseksi rehellisillä vaaleilla ja paikallisyhteisöjen osuuskunnilla, kun yritämme selviytyä pahimmasta, mitä on tulossa."

Millainen keskimääräinen näkökulma on niillä, jotka ovat maailman ystäviä? En sano, etteivätkö monet heistä olisi pelastuneita. Luulen, että monet todelliset uskovat eivät yksinkertaisesti pitäydy pre-Trib-oppiin monista eri syistä johtuen huonosta opetuksesta, kehnosta hermeneutiikasta, päivittäisen, syvällisen Raamatun lukemisen puutteesta, tai mistä syystä tahansa.

Näin ollen kumpi on vaarallisempi lähestymistapa elämälle Kristuksessa?

Jos Jeesus käski meitä olemaan tietoisia ja odottamaan ahkerasti hänen paluutaan, niin miten meidän pitäisi vastata siihen? Miten meidän siis pitäisi elää?

Eikö meidän pitäisi elää, kuin olisimme ikuisuuden kynnyksellä?